

DUHUL SFÂNT

»*Cine se lipește de Domnul, este un singur Duh cu El.*« (1 Corinteni 6,17)

În Sfânta Scriptură găsim denumiri diferite pentru Duhul Sfânt și ea ne învață despre activitatea Sa felurită. Încă din primul capitol citim că Duhul lui Dumnezeu se mișca pe deasupra apelor. (Geneza 1,2) Aceasta ne arată că și El a participat la creație. În Vechiul Legământ acțiunea Lui consta în a veni peste persoane individuale. El **venea peste** ele, **acționa** prin ele, **le mâna**, dar nu locuia în ele, putând să plece de la ele. Când Duhul lui Dumnezeu venea peste un om, acela putea face minuni, altfel nu putea. Aceasta reiese din următoarele texte biblice:

»Vorbește cu toți cei destoinici, **căroră le-am dat un duh de pricepere, să facă veșmintele lui Aaron**, ca să fie sfințit și să-și împlinească slujba de preot.« (Exod 29,3)

»Domnul S-a pogorât în nor și a vorbit lui Moise; a luat din Duhul care era peste el și **L-a pus peste cei șaptezeci de bătrâni**. Și de îndată ce Duhul S-a așezat peste ei, au început să proorocească; dar după aceea n-au mai proorocit.« (Numeri 11,25)

»Moise i-a răspuns: ,Ești gelos pentru mine? Să dea Dumnezeu ca tot poporul Domnului să fie alcătuit din prooroci și **Domnul să-și pună Duhul Lui peste ei**.'« (Numeri 11,29)

»**Duhul Domnului a venit peste el** (Otniel). El a ajuns judecător în Israel.« (Judecători 3,10)

»**Și Duhul Domnului a început să-l miște** (Samson) la Mahane-Dan, între Țorea și Eștaol.« (Judecători 13,25)

»**Duhul Domnului a venit peste Samson**; și fără să aibă ceva în mână, Samson a sfâșiat pe leu, cum se sfâșie un ied. N-a spus tatălui său și mamei sale ce făcuse.« (Judecători 14,6)

»**Duhul Domnului va veni peste tine** (Saul), vei prooroci cu ei și vei fi prefăcut într-alt om.« (1 Samuel 10,6)

»Duhul Domnului S-a depărtat de la Saul; și a fost muncit de un duh rău, care venea de la Domnul.« (1 Samuel 16,14)

»Fiii proorocilor, care erau în fața Ierihonului, când l-au văzut, au zis: ,**Duhul lui Ilie a venit peste Elisei!**« (2 Împărați 2,15)

»**Le-ai dat Duhul Tău** cel bun, ca să-i facă înțelepți.« (Neemia 9,20)

»Nu mă lepăda de la Fața Ta și nu lua de la mine **Duhul Tău cel Sfânt**.« (Psalmul 51,11 [13])

»Atunci **Duhul Domnului a căzut peste mine** și m-a zis:« (Ezechiel 11,5)

Aceasta a fost acțiunea Duhului Sfânt în Vechiul Legământ.

„În ziua Cincizecimii erau **toți** (ucenicii Domnului) împreună în același loc. Deodată a venit din cer un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic și a umplut toată casa unde ședeau ei. Niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei și s-au așezat câte una pe fiecare din ei. Și **toți s-au umplut de Duh Sfânt** și au început să vorbească în alte limbi, după cum le da Duhul să vorbească.« (Faptele Apostolilor 2,1-4)

Aceasta a fost coborârea Duhului Sfânt. Din acea zi El este pe pământ și locuiește în credincioși, atât în fiecare în parte, cât și în toți, în Adunare.

»Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt, **care locuiește în voi** și pe care L-ați primit de la Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri?« (1 Corinteni 6,19)

»Nu știți că voi sunteți Templul lui Dumnezeu și că **Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi**? Dacă nimicește cineva Templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu; căci Templul lui Dumnezeu este Sfânt; și așa sunteți voi.« (1 Corinteni 3,16-17)

»Toți cei ce sunt **călăuziți de Duhul lui Dumnezeu**, sunt fii ai lui Dumnezeu.« (Romani 8,14)

Ar putea cineva să întrebe: de ce simțim atât de puțin din eficacitatea Duhului Sfânt, căci dacă ar mai fi aici, ar trebui să se facă remarcă. Dar pare ca și când nici n-ar mai fi aici. Există un motiv. Cel ce pune această întrebare trebuie sfătuit să dea mai multă libertate Duhului, să-L urmeze, să nu-L stingă și atunci va face minunate constatări, căci în Noul Legământ El acționează cu totul altfel ca în cel Vechi. De aceea are și alte nume, corespunzătoare.

Domnul Îl numește „**apa vie**”. »Cine crede în Mine, din inima lor vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura. Spunea cuvintele acestea **despre Duhul**, pe care aveau să-L primească cei ce vor crede în El. **Căci Duhul Sfânt încă nu fusese dat**, fiindcă Isus nu fusese încă proslăvit.« (Ioan 7,38-39)

Dar Domnul Îi mai dă și alte nume și vorbește despre eficacitatea Sa: »Dar **Mângâietorul, adică Duhul Sfânt**, (care mijlocește, care alină), pe care-L va trimite Tatăl, în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu.« (Ioan 14,26)

»Când va veni Mângâietorul, pe care-L voi trimite de la Tatăl, adică **Duhul adevărului**, care porcede de la Tatăl, El va mărturisi despre Mine.« (Ioan 15,26)

»Vă este de folos să mă duc; căci dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi; dar dacă Mă duc, vi-L voi trimite. Și când va veni El, **va dovedi lumea vinovată** în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata.« (Ioan 16,7-8)

»Când va veni Mângâietorul, **Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul**. Căci El nu va vorbi de la El, ci **va vorbi tot ce va fi auzit și vă va descoperi lucrurile viitoare**. El **Mă va proslăvi**, pentru că va lua din ce este al Meu și **vă va descoperi**.« (Ioan 16,13-14)

Acestea sunt caracteristicile după care putem recunoaște **activitatea Duhului Sfânt**. Eficacitatea Sa o găsim în mod deosebit în Faptele Apostolilor:

Domnul **a dat porunci** apostolilor pe care îi alesese, **prin Duhul Sfânt**. (Faptele Apostolilor 1,2) El **le amintește apostolilor** că Duhul Sfânt a vorbit prin gura lui David și a prezis despre Iuda. (Faptele Apostolilor 1,16) »**Toți s-au umplut de Duh Sfânt**«. (Faptele Apostolilor 2,4) Petru **a vorbit plin de Duhul Sfânt**. (Faptele Apostolilor 4,8) În adunarea de rugăciune din Ierusalim, **toți s-au umplut de Duhul Sfânt**. (Faptele Apostolilor 4,31) Ștefan era un om plin de credință și de **Duhul Sfânt**. (Faptele Apostolilor 6,5)

Aceasta este deosebirea dintre activitatea Duhului Sfânt din Vechiul Legământ și din Noul Legământ. În fiecare a activat așa cum am amintit mai sus. El a acționat individual în oameni, a venit peste ei, i-a umplut, i-a folosit și i-a mânat pentru un anumit timp. Dar ei nu erau plini de Duhul Sfânt sau umpluți de Duhul Sfânt ca în Noul Legământ. Când lucrul acesta se întâmpla, pe atunci, era numai cu un scop foarte deosebit, cum era cu aceia care trebuiau să facă hainele sfinte (Exod 28,4) sau în cazul celor 70 de bătrâni, care după aceea n-au mai proorocit. (Numeri 11,25)

Dar mai mult se spune despre eficacitatea Duhului Sfânt în Noul Legământ, despre care nu citim în Vechiul Legământ. Să cităm numai din câteva locuri: suntem **născuți din Duhul** (Ioan 3,6 și 8); suntem **cele dintâi roade ale Duhului** (Romani 8,23); **Avem Duhul care este de la Dumnezeu**, ca să cunoaștem lucrurile care ne sunt dăruite de Dumnezeu, pe când altfel nici nu le-am putea înțelege. Aceste lucruri le și propovăduim, dar nu cu vorbe învățate din înțelepciunea omenească ci cu vorbiri **învățate de la Duhul Sfânt**. (1 Corinteni 2,12-13) Căci noi n-am primit un duh de robie, ca să ne mai fie frică, ci **am primit un duh de înfiere**, care ne face să strigăm »Ava, adică: Tată!« (Romani 8,15) Prin acest Duh suntem călăuziți. »Tot astfel, Duhul ne ajută în slăbiciunile noastre: căci nu știm cum trebuie să ne rugăm. Dar Însuși

Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negrăite. Cel care cercetează inimile, știe care este năzuința Duhului; Pentru că El mijlocește pentru sfinți, după voia lui Dumnezeu.« (Romani 8,26-27) Duhul Sfânt **adeverește** împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu. (Romani 8,16) Dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat. (Romani 5,5) **Duhul Sfânt împarte darurile cum vrea El.** (1 Corinteni 12) Duhul Sfânt **cercetează** totul, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu. (1 Corinteni 2,10) »Noi toți, în adevăr, am fost **botezați de un singur Duh**, ca să alcătuim **un singur trup**.« (1 Corinteni 12,13) Dumnezeu **ne-a pecetluit** (cu Duhul Sfânt) și ne-a pus în inimă **arvuna Duhului Sfânt**. (2 Corinteni 1,22; 5,5; Efeseni 1,13-13; 4,30) Noi **umblăm** prin Duhul, **trăim** prin Duhul, **așteptăm** prin Duhul, prin credință, nădejdea neprihănită. (Galateni 5,5) Prin **Duhul avem intrare la Tatăl**. (Efeseni 2,18)

Cititorul va găsi în Scriptură mult mai multe scrise despre Duhul Sfânt.

Duhul Sfânt care este acum pe pământ, nu va rămâne aici totdeauna. Când Adunarea va fi răpită, va merge și El cu ea, acolo de unde a venit. »Și **Duhul și Mireasa** zic: ‚Vino!’ Și cine aude, să zică: ‚Vino!’ Vino, Doamne Isuse!« (Apocalipsa 22,17 și 20) **După răpire**, Duhul Sfânt va acționa iar, ca înainte, înainte de coborârea Lui, în mod deosebit în timpul necazului celui mare, când sfinții care vor trăi atunci pe pământ, vor avea nevoie de o întărire deosebită. Acest lucru îl vedem în cei **doi martori**, în cei doi măslini și sfeșnic, care stau în fața Domnului întregului pământ. (Apocalipsa 11,3-13; Zaharia 4,2-14) **După necazul cel mare**, Duhul Sfânt va mai fi coborât o dată, ca în ziua Cincizecimii, dar atunci nu va veni numai peste credincioși, **ci peste toți oamenii**.

»După aceea, voi turna Duhul Meu peste orice făptură; Fiii și fiicele voastre vor prooroci, bătrânii voștri vor visa vise și tinerii voștri vor avea vedenii. Chiar și peste robi și roabe voi turna Duhul Meu în zilele acelea.« (Ioel 2,28-29) Dumnezeu va **îndepărta mährama** care acoperă **toate** popoarele și învelitoarea care înfășoară **toate neamurile**. (Isaia 25,7) Atunci El îi va aduce în muntele Lui cel sfânt și îi va umple de veselie în Casa Lui de rugăciune (în Templul din Ierusalim, care va fi zidit). Arderile de tot și jertfele vor fi primite pe altarul Lui, căci Casa Lui se va numi »o Casă de rugăciune pentru **toate popoarele**.« (Isaia 56,7) Atunci pământul va fi plin de cunoștința Domnului, ca fundul mării de ape. (Isaia 11,9)

Aceasta va fi acțiunea Duhului Sfânt în veacul viitor, în împărăția de 1000 de ani.

OMUL

»Omul născut din femeie este sărac în zile și peste măsură de bogat în neliniște. Ca o floare înflorește și se vestejește, zboară ca o umbră și n-are stabilitate.« (Iov 14,1-2) Omul a fost creat după chipul lui Dumnezeu, după asemănarea Lui. El trebuia să fie roditor, să se înmulțească, să umple pământul și să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului și peste toate animalele care sunt pe pământ. (Geneza 1,28) Apoi a venit căderea în păcat. (Geneza 3) Ochii li s-au deschis și și-au dat seama că sunt goi. (Geneza 3,7) Prin aceasta a intrat în lume păcatul și prin păcat moartea. (Romani 5,12) Ca urmare pământul a fost blestemat din pricina omului. Cu trudă trebuia omul să se hrănească din el în toate zilele vieții lui. Spini și mărăcini urma să dea pământul, iar omul trebuia să-și mănânce pâinea în sudoarea frunții sale, până se va întoarce în pământul din care fusese făcut. (Geneza 3,17-19)

Omul a apucat pe căi rele. Domnul a văzut că răutatea oamenilor de pe pământ era mare și că toate întocmirile gândurilor din inima lor erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău. (Geneza 6,5) Aceste fapte au provocat potopul cel mare, care a distrus orice viață de pe pământ, în afară de Noe și familia lui. (Geneza 7) De aici înainte, această familie trebuia să fie roditoare, să se

înmulțescă și să umple pământul. (Geneza 9,1) Dar răutatea oamenilor a fost iar mare, găsindu-și apogeul în construirea turnului Babel. Aceasta a avut drept consecință faptul că Dumnezeu le-a încurcat limbile, astfel că nu-și mai înțelegeau vorba unii altora. Și atunci au fost împrăștiați pe tot pământul. (Geneza 11)

Apoi **Dumnezeu a început cu Avraam**. Dumnezeu a pretins de la el și a vrut să-l facă un neam mare și să-l binecuvânteze, prin aceea că el urma să fie o binecuvântare. (Geneza 13) Urmașii lui Avraam au fost, într-adevăr, un neam mare, dar n-au fost o binecuvântare, căci n-au umblat în căile Domnului, ci au făcut mai rău decât neamurile din țara Canaanului, pe care Dumnezeu le izgonise dinaintea lor. (2 Împărați 21,9 ș. a.) Dumnezeu n-a ajuns cu ei la țintă. De aceea au fost scoși din țara lor și împrăștiați, așa cum Moise deja le prezisese (Deuteronom 28,63-65) și au mers până în ziua de azi pe căile lor rele. Îi putem găsi împrăștiați printre toate neamurile.

Acela care l-a risipit pe Israel, îl va aduna iar și-l va păzi cum își păzește păstorul turma. (Ieremia 31,10) El îi va aduna, dacă se vor întoarce la El. (Deuteronom 30,1-14) Atunci acest popor va fi o binecuvântare pentru tot pământul. (Isaia 19,24; Zaharia 8,13)

Totuși, între căderea lui Israel, risipirea lui și readunarea lui există un răstimp în care Dumnezeu a creat ceva cu totul nou, Adunarea, o alegere prin scoaterea afară, **sau elesia**. Aceasta va fi formată din iudei și neamuri, sunt creștinii, dar nu toți pe care îi numim astăzi așa, ci toți aceia care cu adevărat au ajuns să creadă în Domnul Isus Hristos. Când numărul se va împlini, când plinătatea sau numărul lor deplin va intra, adică atunci când vor fi fost convertiți și răpiți destui oameni dintre iudei și neamuri, atunci Dumnezeu va primi din nou pe poporul Său. (Romani 11,25-27) Aceasta este o taină, de aceea nu este înțeleasă de mulți, ca și celelalte taine ale Scripturii.

În acest răstimp, vor deveni copii ai lui Dumnezeu toți cei care cred în Domnul Isus Hristos, prin faptul că-L primesc prin credință. (Ioan 1,12-13) Toți cei care sunt învredniciți să participe la acest har, să facă parte din Adunare, au venit **de la moarte la viață** (au trecut dincolo, au răzbit), au **viața veșnică** și nu vin la judecată. (Ioan 5,24) Toți ceilalți nu vor vedea viața, ci **mânia lui Dumnezeu rămâne peste ei**. (Ioan 3,36)

Cei credincioși sunt cei iubiți în Hristos, sfinții chemați, pe care Dumnezeu Însuși i-a chemat în părtașia cu Fiul Său Isus Hristos. (1 Corinteni 1,9) Ei au fost rânduiți mai dinainte să fie înfiați prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale, spre lauda slavei harului Său. (Efeseni 5,29) Ei au fost hotărâți mai dinainte **să fie asemenea chipului Fiului Său**, pentru ca El să fie cel dintâi născut dintre mai mulți frați. (Romani 8,29) **Ei Îl așteaptă pe Isus Hristos din cer**, ca să schimbe trupul stării lor smerite și să-l facă asemenea trupului slavei Sale, prin lucrarea puterii pe care o are de a-și supune toate lucrurile. (Filipeni 3,20-21) Ei sunt **împreună moștenitori, alcătuiesc un singur trup, i-au parte la aceeași făgăduință** în Isus Hristos. (Efeseni 3.6) Ei nu mai sunt străini și fără cetățenie ca odinioară, ci acum sunt împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu (Efeseni 2,19) și acum sunt copii ai lui Dumnezeu și se bucură de minunatele privilegii ale acestora, chiar dacă încă nu este vizibil (chiar dacă acum încă nu se poate vedea) ce vor fi, dar vine ziua, iar ziua aceea nu este deloc departe, când se va descoperi și atunci vom fi ca El, căci Îl vom vedea așa cum este. (1 Ioan 3,1-2)

Acesta este lucrul cel mai de preț pe care Dumnezeu îl poate oferi oamenilor: **să fie asemenea Lui**. Ni se pare de neînțeles, dar este așa, iar ziua este foarte aproape, când totul va ieși la lumină, toate lucrurile despre care ne vorbește Cuvântul adevărului. Se vor pune în mișcare cerurile atunci când multe milioane de mântuiți vor trece prin porțile de mărgăritar în cetatea cu străzi de aur, în multele locașuri care sunt pregătite pentru noi și unde ne așteaptă bucurii niciodată bănuite, pentru veșnicie.

DIAVOLUL

Așa cum omul s-a înălțat prin credință din **adâncul adâncului la înălțimea cea mai mare**, da, chiar la Dumnezeu, pentru a deveni sfânt, tot așa vedem contrariul la diavol.

Numele lui este bine cunoscut: diavol, Satana, balaur, șarpele cel vechi; ca șarpele cel vechi l-am văzut în grădina Eden. Ni se spune puțin despre existența lui anterioară, dar ce ni se spune, ne lasă să înțelegem că el trebuie să fi ocupat o poziție foarte înaltă. El ajunsese la cea mai înaltă desăvârșire, era plin de înțelepciune, desăvârșit în frumusețe, stătea în Eden, grădina lui Dumnezeu și era acoperit cu tot felul de pietre scumpe: cu sardonice, cu topaz, cu diamant, cu hrisolit, cu onix, cu iaspis, cu safir, cu rubin, cu smarald, cu aur. **Era un heruvim ocrotitor, cu aripile întinse**; și Dumnezeu îl făcuse așa. Stătea pe muntele lui Dumnezeu, în mijlocul pietrelor scânteietoare. A fost desăvârșit în căile lui din ziua când a fost făcut – **până în ziua când s-a găsit nelegiuire în el**. (Ezechiel 28,12-15) El a avut voie chiar și după căderea lui să vină în apropierea lui Dumnezeu, în contact cu fiii lui Dumnezeu; da, Dumnezeu chiar vorbea cu el. Dar să-l vedem **ca ispititor**. (Iov 1,4-12) Dar nu putea rămâne permanent în apropierea lui Dumnezeu. A venit clipa despre care Domnul Isus a zis: »**Acum** are loc judecata lumii acesteia, **acum** stăpânitorul lumii acesteia va fi aruncat afară. Și după ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii.« (Ioan 12,31-32) De atunci diavolul stăpânește doar până în **văzduhul cerului**. Nu mai are voie să ajungă în prezența lui Dumnezeu, pentru a-i pârî pe frați. El este **dumnezeul acestei lumi**, care a orbit mintea necredincioasă a oamenilor, ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu. (Corinteni 4,4) **Ca stăpân al acestei lumi** a putut să ofere Domnului toate bogățiile lumii și slava ei și a putut să adauge: **mie mi-a fost dată** toată această putere și slavă și pot s-o dau oricui vreau eu. (Luca 4,6)

Domnul le-a respins, dar fiara care a ieșit din mare, stăpânitorul puterii lumii viitoare, își va obține **puterea, tronul și o mare stăpânire de la balaur** (diavolul). (Apocalipsa 13,2) Chiar dacă diavolul este stăpânul acestei lumi, domnul puterii văzduhului, duhul care lucrează acum în fiii neascultării (Efeseni 2,2), totuși el **este deja judecat**. (Ioan 16,11). Nici acolo unde locuiește acum, în văzduhul cerului, nu va mai rămâne mult. Ziua a fost deja hotărâtă în planul lui Dumnezeu, când **el va fi aruncat pe pământ**. (Apocalipsa 12,7-9) Vai de oamenii care vor trăi atunci pe pământ, căci diavolul va fi cuprins de o mare mânie, fiindcă știe că mai are **puțin timp**. (Apocalipsa 12,12) Dacă diavolul știe că mai are puțin timp, atunci nu-i va fi necunoscut faptul că va **fi legat cu un lanț și aruncat în Adânc** și va trebui să rămână acolo 1000 de ani. (Apocalipsa 20,1-3) După acești 1000 de ani va fi iar lăsat liber o vreme, pe care o va folosi pentru a înșela neamurile, fapt care va duce, în cele din urmă, la aruncarea lui în iazul de foc, în focul veșnic, care a fost pregătit **diavolului și îngerilor lui**. (Matei 25,41; Apocalipsa 20,10;) Acolo se găsesc deja **fiara și proorocul mincinos**, care vor ajunge **acolo înainte de împărăția de 1000 de Ani**. (Apocalipsa 19,20) Acolo vor fi chinuți zi și noapte, în vecii vecilor. Aceasta nu este o nimicare.

Acolo vor ajunge și **toți cei care n-au fost găsiți scriși în cartea vieții**. (Apocalipsa 20,15) Aceasta este moartea a doua, iazul de foc.

Acesta ar trebui să fie lucrul cel mai îngrozitor pe care ni-l putem imagina. Niciun om nu-și poate imagina **slava unui heruvim lăudat și cu aripile întinse** și tot așa de puțin **despre prezența lui Dumnezeu**. Toate acestea trebuie să fie extraordinar de minunate. Iar atunci, ce înseamnă o cădere atât de îngrozitoare, putem înțelege la fel de puțin, dar ea ne vorbește despre slava lui Dumnezeu, despre care, de multe ori, avem foarte puțină înțelegere. Și totuși, Cuvântul

ne spune că și Dumnezeu nostru este **un foc mistuitor** și că este grozav lucru să cazi în mâna Dumnezeului celui viu. (Evrei 10,31 și 12,29)

»O, adâncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui și cât de neînțelese sunt căile Lui!« (Romani 11,33) Să nu uităm îndemnul:

»Și dacă chemați **ca Tată** pe Cel ce **judecă fără părtinire pe fiecare după faptele lui**, purtați-vă cu frică în timpul pribegiei voastre; că știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur ați fost răscumparați **din felul deșert de viețuire, pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri**, ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană.« (1 Petru 1,17-19)